

Happy
Purim!

Happy
Purim!

Daf 25: MANNER OF PLACEMENT

Ha'sha'vat aveidah, the mitzvah of returning a lost item, obligates us to return lost items to their rightful owners. Thus, someone who sees an item in the street is required to pick it up and declare that he found this lost item. However, an important principle in the *halakhot* of lost items stipulates that we are not obligated to pick up every single item we see in the street. **Rather, we are so obligated regarding only those items that appear to have been lost.**

For example, if someone sees a series of bottles lined up in an orderly fashion, in a place that appears supervised, one does not take them, because it is understood that the owner has likely put the bottles down for a moment and will be back shortly to retrieve them. Only if the bottles are found scattered around and look like they fell from a wagon or a car are they considered lost. **This principle is known as *derech hinuach*, "manner of placement."** If items are "placed" in an organized way, we conclude that their owner did not lose them, but rather intentionally placed them where they are.

דף כ"ה: "דֶּרֶךְ הַיְנוּחַ"

מצות השבת אבדה מחייבת אותנו להשיב אבדות לבעליהן. לפיכך, הרואה ברחוב אבדה צריה להרים אותה ולהכריז על האבדה, אולם כלל חשוב בהלכות אבדה קובע, שאין להרים כל חפץ שרואים ברחוב, אלא רק חפץ שנראה אבוד.

למשל: אם רואים בקבוקים מסודרים יפה במקום מוצנע ושומר, אין לקחת אותם כי מבינים שבעליהם הניח אותם כפן לרגע קט והוא כבר ישוב לקחתם. רק אם רואים שהקבוקים מפוזרים ומבינים שהם נפלו מעגלה או ממכונית, הרי הם אבדה. הפלל הזה נקרא "דֶּרֶךְ הַיְנוּחַ". כלומר: אם החפץ 'מונח' בצורה מסודרת, אנו משערים שהוא לא אבד לבעליו אלא הוא הניחו שם בכונה תחילה.

Daf 26: DISTINGUISHING MARKS ON MONEY

Why is it impossible to place a definitively distinguishing mark on money? Seemingly, one could draw a unique drawing, or even sign one's name, on a bill. The answer is that doing that will not help, **since it is in the nature of money for it to be transferred from person to person.** Even if you say to the finder of a lost bill that "there is a distinguishing sign; I drew a chick on the upper right-hand corner of the bill," it will not help. Even if we believe that the bill once indeed belonged to the person claiming it, there is the possibility that the person already used it to pay in a candy store, and it was the owner of the candy store who lost the bill, or that someone received the bill with the drawing of the chick on it as change. For this reason, **placing a distinguishing sign on a bill does not help a person who claims it is his.** The finder of such a bill is permitted to keep it for himself.

Nevertheless, when is it possible to retrieve lost money based on distinguishing characteristics? Answer: Only **if the markings are external** and not on the bill itself. For example, **if a person who loses money knows the number of bills in the lost package or can identify a unique mark or symbol on the wallet containing the money that was found.** In situations like these, we return the cash (and in the second case also the wallet) to him, since it is unlikely that the money belongs to anybody else.

דף כ"ו: סימנים על כסף

מדוע בעצם אי אפשר לעשות סימן על כסף? הרי לכאורה אפשר לציר על השטר ציור מיוחד, או לחתום את השם! ובכן, התשובה היא שזה לא יעזור, מפני שטבעו של הכסף שהוא עובר מיד ליד, ולכן גם אם תאמר למוצא האבדה: "יש לי סימן - צירתי אפרוח בצד ימין למעלה", זה לא יעזור, כי אפילו אם נאמין לך שפעם השטר הזה היה שלך, אבל יכול להיות שכבר שילמת אותו בחנות הממתקים והוא אבד לבעל חנות הממתקים, או לאדם שקיבל ממנו שטר זה כעודף.

מהסיבה הזו הסימן על הכסף אינו עוזר, והמוצא כסף רשאי ליטלו לעצמו. מתי בכל זאת אפשר לקבל אבדה של כסף על פי סימנים? רק אם הסימנים הם חיצוניים. למשל, אם המאבד יודע את מספר שטרות הכסף שהיו בחבילה, או אם יש לו סימן על הארנק שבתוכו היה הכסף, במקרים מסוג זה מחזירים לו גם את הכסף, כי לא יתכן שהכסף שיהר למישהו אחר.

Daf 27: IDENTIFYING MARKS ON A LOST OBJECT

We know that a **lost object is returned based on the owner's recognition of identifying marks on that object**. For example: Reuven found a telephone with a clear, prominent marking, and announced: "I found a telephone." If a person who lost a telephone approaches, Reuven must ask that person: "Does your phone have any identifying markings?" If the person who lost the phone is able to describe the clear, prominent markings on the telephone, then Reuven is permitted to return the phone to that person, thereby fulfilling the commandment of *ha'sha'vat aveidah*, returning a lost object.

How do we know that a lost item can be returned to its owner based on identifying markings that the owner describes? The Torah tells the finder of a lost object: "... take the object into your home and keep it there until the owner comes demanding that the item be returned. Then, you must return it to him." We understand from these words that a person claiming to be the owner of a lost object needs to **demand** its return — i.e., prove the object belongs to him/her. **The Talmud questions whether the Torah intended to require an individual to bring witnesses to testify on his behalf that he is indeed the true owner, or whether the claimant's identifying markings on the object is enough.** The Talmud says that, even if according to the Torah witnesses must be brought to testify, **Chazal have ruled that providing an accurate description of identifying markings on a lost object constitutes sufficient proof of ownership.**

דף כ"ז: סימני אבדה

אנו יודעים שמחזירים אבדה באמצעות סימנים. למשל: ראובן מצא טלפון שיש עליו סימן בולט ומוברק, והוא מכריז: "מצאתי טלפון". אם מופיע אדם שאבד לו טלפון, שואל אותו ראובן: "היש לך סימן?". אם המאבד יודע לומר מה הסימן המוברק והברור שיש לו בטלפון, יכול ראובן להחזיר לו את הטלפון ולקיים מצות השבת אבדה.

מנין יודעים שאפשר להחזיר לבעל האבדה את האבדה על פי סימנים שהוא מוסר? התורה אומרת למוצא אבדה: "ואספתו אל תוך ביתך והיה עמך עד דרש אחיך אתו והשבתו לו". ממילים אלו אנו מבינים שהטוען שהוא בעל האבדה צריך לדרוש אותה, כלומר: להוכיח שהוא הבעלים. התלמוד מסתפק אם כנות התורה שעליו להביא דוקא עדים שהוא הבעלים, או שמא די בסימנים. בכל מקרה, אומר התלמוד, שגם אם מן התורה צריך להביא דוקא עדים, הרי חז"ל תיקנו שמספיק גם למסור את סימני החפץ.

Daf 28: ANNOUNCEMENT OF HAVING FOUND A LOST ITEM

When the *Beit HaMikdash* stood in Jerusalem, if someone found a lost object he would keep it in his possession until a pilgrimage holiday, i.e., *Pesach, Shavuot, or Sukkot*. Tremendous crowds would gather around the *Beit HaMikdash*, providing an opportunity to announce publicly that a lost item had been found and could be reclaimed. A designated place was set up in Jerusalem for the purpose of declaring that an object had been lost. It was an enormous stone, known as *Even HaTo'en* (the "Stone of Claims"). Anyone who lost an object, as well as all those who had found an object, would gather around this grand stone. The finders of lost objects would declare: "I found such and such an item." If the person who lost that item heard the announcement, s/he would approach the finder and describe the identifying marks on the object and then retrieve the item.

An interesting story is told in the Talmud regarding **the Even Ha-To'en**. Once, during a period of drought, *Chazal* turned to Choni the Circle-Maker and begged Choni to pray for rainfall. Choni drew a circle and vowed he would not leave its bounds until rain had fallen. At first, there was just a drizzle. So, Choni the Circle-Maker prayed once more, and great rains flooded the city. The rains continued to pour until the Sages approached Choni again and asked him to pray for the rain to stop. Choni said: "I will agree to pray for the rain to stop only if the city floods up to the height of the *Even Ha-To'en*, as it is forbidden to pray for the termination of something good, even if that thing proves to be much more than is needed."

דף כ"ח: הכרזה על מציאת אבדה

בזמן שבית המקדש היה קיים, כל מוצא אבדה היה שומר אותה ברשותו עד ימי הרגלים, או-אז התאסף בירושלים קהל רב ובירושלים הוא היה מכריז על האבדה. בירושלים יחד מקום להכרזה על אבדות. אבן גדולה היתה בירושלים, בשם: "אבן הטוען". כל מאבדי האבדות וכל מוצאי המציאות היו מתרכזים באותו מקום, ומוצאי האבדות היו מכריזים: "מצאתי חפץ כזה וכזה", ואם המאבד שמע אותו הוא ניגש אליו, מסר סימנים ולקח את החפץ.

התלמוד מספר מעשה מענין בקשר ל"אבן הטוען". פעם בעת עצירת גשמים פנו החכמים לחוני המעגל כדי שיתפלל שירדו גשמים. חוני חג מעגל ונשבע כי לא יצא ממנו עד שירדו גשמים. תחילה ירדו גשמים מועטים. חוני המעגל שב והתפלל, וגשמים רבים הציפו את העיר, עד שהחכמים ביקשו ממנו שיתפלל שהגשמים יעצרו. אמר חוני: רק אם העיר תוצף עד אבן הטוען - אתפלל שידלדלו הגשמים, כי אין מתפללים להפסיק דבר טוב, גם אם הוא יותר מדי.

Daf 29: INVOLVEMENT IN A MITZVAH — EXEMPTS ONE FROM ANOTHER MITZVAH

An important law states: **“HaOsek b’Mitzvah, patur min haMitzvah”**, meaning, a person who is in the midst of doing a mitzvah is exempt from fulfilling a (different) mitzvah. For example, a scribe who is writing a *mezuzah* is exempt from fulfilling other mitzvot during that same time.

In addition, a person fulfilling the mitzvah of *ha’sha’vat aveidah* is exempt from other mitzvot, since s/he is responsible for taking care of the item until the owner comes to retrieve his lost property. For example, someone who found an animal must feed that animal. If a poor person comes asking for *tzedakah* while the finder is taking care of the lost object, the finder is exempt from performing that (second) mitzvah of *tzedakah*, since s/he is already engaged in fulfilling the first mitzvah.

However, we must pay attention to an important stipulation: **While a person in the midst of doing a mitzvah is exempt from fulfilling a different mitzvah, s/he must, at the same time, be careful not to commit an *aveirah* (a transgression or sin), which remains forbidden behavior.**

דף כ"ט: העוסק במצוה – פטור מן המצוה

ישנו פלל חשוב מאוד האומר: **“העוסק במצוה - פטור מן המצוה”**. כלומר, מי שעוסק בדבר מצוה, אינו חייב לקיים באותו זמן מצוה אחרת. למשל, סופר שכותב מזוזה, פטור אותה שעה מלקיים מצוה אחרת.

גם המקיים מצות השבת אבדה, פטור ממצוה אחרת כי עליו לטפל בה עד שהבעלים יבוא אליו ויקח את האבדה. למשל, מי שמצא בהמה, צריך להאכיל אותה. אם בדיוק תוך כדי שהוא מטפל באבדה, בא עני וביקש ממנו צדקה, הוא פטור ממצות הצדקה ממנה, מפני שקעת הוא עוסק במצוה אחרת.

אולם, עלינו לשים לב לדבר חשוב: אדם העוסק במצוה פטור מלקיים מצוה אחרת, אבל כמוכן עדין חובה עליו להיזהר שלא לעבור כל עברה. כלומר, הוא פטור ממצוות אחרות, אבל אסור לו לעבור עברות.

Daf 30: WHO IS EXEMPT FROM RETURNING A LOST OBJECT?

On this daf we learn about three instances in which the finder of a lost object is exempt from fulfilling the mitzvah of *ha’sha’vat aveidah*.

CASE #1: A kohen in a cemetery. The Torah commands *kohanim* to refrain from becoming impure through contact with the dead. Therefore, *kohanim* are not permitted to enter a cemetery. A *kohen* who sees a lost object inside a cemetery must not enter the cemetery in order to perform the mitzvah of *ha’sha’vat aveidah*. The mitzvah of *ha’sha’vat aveidah* does not override the prohibition on a *kohen’s* becoming impure from contact with the dead.

CASE #2: A greater financial loss. If the finder of a lost object stands personally to lose more money than the worth of the lost item, s/he is exempt from fulfilling the mitzvah of *ha’sha’vat aveidah*. For example, suppose a taxi driver finds a simple ball worth seven *shekels* (approximately \$2.25). If the driver takes the trouble to return the lost ball, s/he could be occupied for 45 minutes. During this time, s/he would have been able to earn 50 *shekels* (approximately \$16.00) from picking up passengers. Therefore, the driver is not obligated to return the ball.

CASE #3: A distinguished individual. A distinguished individual who finds a lost object beneath his/her dignity to handle is exempt from the mitzvah of *ha’sha’vat aveidah*. For example, if a highly respected person finds a bicycle in the street, s/he is not required to pick it up and seek its owner, since it is not respectable for such an esteemed person to carry a bicycle through the streets.

דף ל': מי פטור מהשבת אבדה?

בדף זה לומדים על שלושה מקרים שבהם המוצא אבדה פטור ממצות השבת אבדה.

מקרה א': כוהן בבית הקברות. התורה מצוה על הכוהנים שלא יטמאו בטומאת מת. לכן לכוהנים אסור להיכנס לבית הקברות. אם כוהן רואה אבדה בבית הקברות, אין הוא נכנס לבית הקברות כדי לקיים את מצות השבת אבדה, מפני שמצוה זו אינה דוחה את איסור הטומאה למת.

מקרה ב': הפסד ממון. אם מוצא האבדה יפסיד סכום כסף גדול יותר מן האבדה, הוא פטור מן המצוה. למשל, נהג מונית שמוצא כדור ששועה שבעה שקלים. אם הנהג יטרח לעסוק באבדה הוא יטרח בה ארבעים וחמש דקות. בזמן זה הוא יכול להרוויח חמישים שקלים.

מקרה ג': אדם מכווּבד. אדם מכווּבד המוצא אבדה שאין מקבּוּדו לעסוק בה, פטור מן המצוה. למשל, ראש ישיבה המוצא אופניים אינו צריך להרים אותם כדי לטפל בהם, מפני שאין זה מקבּוּדו של תלמיד חכם לשאת אופניים ברחוב.

Daf 31: COLLATERAL AND DEMAND OF A PLEDGE

דף ל"א: "משכון" ו"עבוט"

A **"mashkon"** is an item that a lender takes from a borrower to ensure that the borrower repays the loan. The legal term for such an item is collateral. For example: Reuven asks Shimon for a loan. Shimon says to Reuven: "Give me your gold watch as collateral to ensure you repay the loan. Once you return the money you have borrowed, I will return your gold watch."

There is also a type of collateral that is given to the lender after the loan has already been made. This is referred to as **"mashkon shelo b'sh'at halva'ah."** In this situation, the lender takes possession of the collateral only after the due date of the loan has passed and the borrower has not yet repaid the loan. This collateral may not be taken forcibly from the borrower. Rather, the beit din may order its expropriation from the borrower. **The Torah calls this type of pledge "avoht."**

The Torah commands that a lender who takes an **avoht** from a poor person who needs the item must return that specific item and accept a different pledge in its place. For example, if a person takes work clothes from a poor person, they must be returned before morning, because the poor person will need to wear them to work. In the evening, the lender may come and retrieve the work clothes and hold on to them overnight, again returning them to the borrower in the morning.

"משכון" הוא חפץ שהמלוה לוקח מהלווה כדי להיות בטוח שהלווה יפרע את ההלוואה. למשל: ראובן מבקש הלוואה משמעון. שמעון אומר לו: תן לי את שעון הזהב שלך כמשכון, כדי שאהיה בטוח שתפרע לי את ההלוואה. כאשר תחזיר את ההלוואה - אחזיר לך את שעון הזהב.

יש "משכון שלא בשעת הלוואה". כלומר: המלוה נטל את המשכון רק לאחר שהגיע זמן הפירעון והלווה לא שילם את חובו. משכון זה אי אפשר לקחת בכוח מן הלווה, אלא רק בית דין יכולים להורות על נטילת משכון זה. התורה מכנה משכון זה בשם "עבוט".

התורה מצוה שמלוה הלוקח "עבוט" מאדם עני שזקוק לחפץ זה, צריך להחזירו לו ולקחת במקומו "עבוט" אחר. למשל: הלוקח בגדי עבודה מעני, צריך להחזיר לו אותם לקראת בוקר, כי העני צריך ללבוש אותם לקראת עבודתו. בלילה ישוב המלוה ויקח אותם ממנו שוב עד הבוקר.

D'VAR TORAH: PARASHAT TZAV

דבר תורה: פרשת צו

On the *mizbe'ach* (altar) in the *Beit Hamikdash*, there were three arrangements of wood, each serving a different purpose. **The first** was for the fire upon which the *korbanot* (sacrifices) were offered. **The second** was for the coals used in the service of burning incense, and **the third** was to ensure the "*eish tamid*" (perpetual flame) would never be extinguished. This perpetual fire, mentioned in **Parashat Tzav**, symbolizes the *eish tamid* within the heart of every Jew, wherever they may be. Within every Jew there is an inner flame, the fire of the soul, which burns and illuminates continuously. Sometimes it might be hard to see, and at times it may be covered and indistinguishable. **However, deep within the heart, just like the *mizbe'ach* in the *Beit Hamikdash*, there is a fire that "will perpetually burn upon the *mizbe'ach*; it shall never be extinguished."**

על המזבח בבית המקדש היו שלוש מערכות של עצים שלכל אחת מהן תפקיד אחר. האחת הייתה לאש עליה הקריבו את הקרבנות. השניה הייתה לצרף הגחלים של עבודת הקטרת, והשלישית הייתה בשביל שתתקיים "אש תמיד" שלא תכבה לעולם. אש התמיד הזאת, עליה אנו מציינים בפרשתנו, מסמלת את אש התמיד הנמצאת בלבו של כל אדם מישראל באשר הוא. בכל איש ישראל ישנה אש פנימית היא אש הנשמה שדולקת ומאירה בכל עת וללא הפסק. לעתים קשה לראות, לעתים היא מכסה ולא נתן להבחין בה, אך בתוך הלב פנימה, כמו במזבח של בית המקדש, יש אש שהיא "תמיד תוקד על המזבח ולא תכבה".